

1.Mozus 22:1-14

- 1 Un notika, ka pēc šīm lietām Dievs pārbaudīja Ābrahāmu un viņam sacīja: "Ābrahām!" Un tas atbildēja: "Te es esmu."
- 2 Tad Viņš teica: "Ņem savu vienīgo dēlu, kuru tu mīli, Īzāku, un ej uz Morija zemi un upurē to tur par dedzināmo upuri uz kāda no kalniem, kuru Es tev norādīšu."
- 3 Un Ābrahāms no rīta posās ceļam; apsegloja savu ēzeli, paņēma sev līdzī divus savus puišus, kā arī savu dēlu Īzāku; sacirta malku dedzināmam upurim un devās uz to vietu, kuru Dievs viņam bija norādījis.
- 4 Un trešajā dienā Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja to vietu iztālēm.
- 5 Un Ābrahāms sacīja saviem puišiem: "Palieciet jūs ar ēzeli šeit. Bet es ar zēnu gribu iet turp, un mēs gribam pielūgt, bet pēc tam atkal atgriezīsimies pie jums."
- 6 Un Ābrahāms paņēma dedzināmo malku un to uzlika Īzākam, savam dēlam, bet pats savā rokā ņēma uguni un nazi, un abi soļoja viens otram līdzās.
- 7 Tad Īzāks sacīja Ābrahāmam, savam tēvam: "Mans tēvs!" Un viņš sacīja: "Te es esmu, mans bērns." Tas sacīja: "Te ir uguns un malka, bet kur tad ir upurējamais jērs?"
- 8 Ābrahāms sacīja: "Gan Dievs pats izraudzīs sev jēru upurim, mans dēls." Un abi soļoja viens otram līdzās.
- 9 Un tie nonāca līdz vietai, kādu tam Dievs bija noteicis, un Ābrahāms uzcēla tur altāri, sakārtoja malku, sasēja savu dēlu Īzāku un uzcēla to uz altāra virs malkas.
- 10 Un Ābrahāms izstiepa savu roku un satvēra nazi, lai nokautu savu dēlu.
- 11 Bet Dieva eņģelis no debesīm sauca viņam: "Ābrahām! Ābrahām!"
- 12 Bet tas sacīja: "Te es esmu." Un viņš sacīja: "Neizstiep savu roku pret savu dēlu un nedari tam it nekā, jo tagad Es zinu, ka tu bīsties Dieva un neesi taupījis savu vienīgo dēlu Manis labad."
- 13 Un Ābrahāms pacēla savas acis un ieraudzīja aunu aiz sevis, kas ar saviem ragiem bija saķēries krūmājos, un Ābrahāms piegāja klāt, paņēma aunu un nolika to par dedzināmo upuri sava dēla vietā.
- 14 Un Ābrahāms nosauca šīs vietas vārdu: Jahve-jire. Tā vēl šodien mēdz teikt: uz kalna Dievs izredz.

2.korintiešiem 6:1-10

- 1 Mēs kā līdzstrādnieki jūs pamācām, lai jūs Dieva žēlastību nebūtu velti saņēmuši.
- 2 Jo Viņš saka: labvēlīgā laikā Es tevi paklausīju un pestīšanas dienā Es tev palīdzēju. - Redzi, tagad ir vislabvēlīgākais laiks; redzi, tagad ir pestīšanas diena.
- 3 Mēs nevienā lietā neesam par apgrēcību, lai kalpošana netiek pelta.
- 4 Bet visās lietās mēs parādāmies kā Dieva kalpi, lielā pacietībā, bēdās, darba grūtībās, bailēs,
- 5 sitienos, cietumā, uztraukumā, grūtā darbā, bezmiega naktīs, badā,
- 6 šķīstībā, atziņā, lēnprātībā, laipnībā, Svētajā Garā, neviltotā mīlestībā,
- 7 patiesības vārdā, Dieva spēkā; ar taisnības ieročiem pa labi un kreisi,
- 8 ar godu un negodu, ar slavu un neslavu;
- 9 kā viltnieki un tomēr patiesīgi; kā nepazīstami un tomēr pazīstami; kā mirēji, un redzi, mēs dzīvojam; kā pārmācīti un tomēr nenonāvēti;
- 10 kā noskumuši, bet vienmēr priecīgi; kā nabagi, bet kas dara daudzus bagātus; kā tādi, kam nav nenieka un kam tomēr ir visas lietas.

Mateja evaņģēlijs 4:1-11

- 1 Tad Gars Jēzu aizveda tuksnesī, ka Tas taptu velna kārdināts.
- 2 Un, kad Viņš četrdesmit dienas un četrdesmit naktis bija gavējis, tad Tam gribējās ēst.
- 3 Un kārdinātājs piestājās pie Viņa un sacīja: "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad saki, lai šie akmeņi top par maizi."
- 4 Bet Viņš atbildēja un sacīja: "Stāv rakstīts: cilvēks nedzīvo no maizes vien, bet no ikkatra vārda, kas iziet no Dieva mutes."

5 Tad velns Viņu noveda sev līdzī uz svēto pilsētu, uzcēla Viņu pašā Dieva nama jumta galā un saka:

6 "Ja Tu esi Dieva Dēls, tad nolaidies zemē, jo stāv rakstīts: Viņš Saviem eņģeļiem par Tevi pavēlēs, un tie Tevi nesīs uz rokām, ka Tu Savu kāju pie akmens nepiedauzi."

7 Tad Jēzus tam sacīja: "Atkal stāv rakstīts: Dievu, savu Kungu, tev nebūs kārdināt."

8 Atkal velns To ved sev līdzī uz ļoti augstu kalnu un rāda Viņam visas pasaules valstis un viņu godību,

9 un Viņam saka: "To visu es Tev gribu dot, ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi."

10 Tad Jēzus viņam saka: "Atkāpies, sātān! Jo stāv rakstīts: tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot."

11 Tad velns Viņu atstāja. Un redzi, eņģeļi pie Viņa piestājās un Viņam kalpoja.

Ikvienu cilvēku dzīve ikdienas veidojas no lēmumiem, kas tiek pieņemti. Un nereti to, ko pasaulē sauc "lieliska izdevība", Bībelē sauc - kārdinājums. Kas ir kārdinājums un kāda ir kārdinājuma būtība? Par cik par kārdināšanu pasaulē ir visai infantili priekšstati, tad par šo fenomenu būtu pareizi runāt Dieva vārda skatījumā. Bībele atklāj, ka kārdinājuma būtība ir piedāvāt cilvēkam ko "labāku", nekā Dievs piedāvā, piedāvāt ko "taustāmāku", nekā Dievs piedāvā. Ja palūkojamies uz Ēdenes dārzu, tad redzam, ka Dievs piedāvā cilvēkam mīlestības pilnas attiecības ar sevi, kādas pastāv starp ideālu Tēvu un Viņa mīļoto bērnu. Sātāns, turpretī, piedāvā ko taustāmāku - zināšanas, acu atvēršanu, kas dotu cilvēkam neatkarību no Dieva - sava Tēva. Dievs Ēdenē piedāvā cilvēkam pasauli, sātāns - pīšļus. Dievs aicina cilvēkam redzēt Dievā visu lietu svētību, sātāns māna cilvēku materiālismā meklēt savu piepildījumu. Dievs māca, ka gudrība rodama attiecībās ar Dievu - *Bijība Tā Kunga priekšā ir atziņas sākums. Ķeķi nonievā gudrību un pamācību. Jo Tas Kungs piešķir gudrību, un no Viņa mutes nāk atziņa un izpratne. Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību, bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzī tavas tekas.* Sātāns māca - gudrība rodama atrautībā no Dieva, ārpus Dieva - *Tad čūska teica sievai: "Jūs mirt nemirsit, bet Dievs zina, ka tanī dienā, kad jūs no tā ēdīsī, jūsū acis atvērsīs un jūs būsī kā Dievs, zinādami labu un ļaunu."* Dievs piedāvā cilvēkam patiesību, sātāns - melus, kas sastāv no sagrozītām pus - patiesībām. Kaut kas nepateikts līdz galam, vai pateikts, lietas apmainot vietām, vienmēr ir patiesības līmeni nesasniedzis. Sātāns gan saka - vienkārši tā ir savādāka "patiesība". Šādi ar cilvēku Ēdenē, un Dieva Dēlu tuksnesī runā sātāns. Bet Kristus tuksnesī mums māca - ārpus Dieva vispār nav nekādas patiesības.

Otrkārt, domājot par kārdinājuma būtību, ir jāierauga tas, ka kārdinātājs vienmēr kādā šķietamā veidā būs "tavā pusē". Dievs jums noslēpis ko labāku... pārvērt akmeņus par maizi... slavu un varu es tev gribu dot - šādi - no drauga pozīcijām runā sātāns. Sātāns nāk pie tevis ar kūpošu kafijas krūzīti nagos un palīdzības programmu padusē. Ja palūkojas cilvēces vēsturē, tad vispārsteidzošākās nodevības vienmēr nākušas no tiem, kas tika uzskatīti par draugiem. Simbolisks ir Cēzara vēsturiskais pārsteiguma izsauciens nāves brīdī - arī tu, Brut!?

Treškārt, visam ir sava cena. "Ja Tu nu mani pielūgsi, tad viss tas būs Tavs." Pietrūkst tikai viena vārda - varbūt. Varbūt būs tavš. Varbūt būs tavš, bet ne tā kā tu to iedomājies, un ne tas ko tu iedomājies. Derības slēgšana starp cilvēku un velnu, kur cilvēks uz līguma parakstās ar savām asinīm, Bībelē, gan, neatceros jebkur pieminētu, bet cilvēces vēsturē gan. Pielūgšana ir kaut kas tāds, kur cilvēks savu dvēseli - savu personību - nodod tam, ko viņš pielūdz. Tas var būt Dievs un tas var būt sātāns. Sātāns tuksnesī no Dieva Dēla gaida Viņa svētās personības pakārtošanos sātānam. *To visu es Tev gribu dot, ja Tu, zemē mezdami, mani pielūgsi.* Kārdinājuma mērķis ir novērst cilvēku no Dieva vārdos, darbos, domās, un ievest nāves zonā. *13 Neviens, kas tiek kārdināts, lai nesaka: Dievs mani kārdina, - jo ļaunām kārdināšanām Dievs nav pieejams, un pats*

Viņš nevienu nekārdina. 14 Bet katru kārdina viņa paša kārība, to vilinādama un valdzinādama. 15 Pēc tam kārība, kad tā ieņēmusies, dzemdē grēku, bet grēks padarīts dzemdē nāvi. (Jēkaba v.1).
Atkārtojot kāda pareizticīgo priestera izteicienu - grēcinieks ir sava liķa nēsātājs.

Ceturtkārt, ir kas tāds cilvēka būtībā, kas dedzīgi atsaucas kārdinājumam un grēkam. Mūsu daba ir uz grēku disponēta. Mēs piedzimstam ar iedzimtu noslieci rāpot prom no Dieva, pieņemot dzīvē lēmumus, kas ir pret Dieva ētiku un gribu. Cilvēks pats nespēj izšķirt kas ir labs, un kas ļauns, jo tas viņam nav dots kopš radīšanas. Šīs lietas cilvēkam atklāj Dievs. Patiesības kanons nepieder cilvēkam, bet pieder Dievam. Cilvēka centieni šo pasauli padarīt labāku bez Dieva, ir traģikomiski nožēlojami. Cilvēka centieni padarīt savu dzīvi bez Dieva labāku, un piepildītāku - ir tādi paši. Ne velti Dievs cilvēku ved uz baznīcu, lai cilvēks vispirms saprastu kas ir labs un ļauns, un tad saprastu kā savu dzīvi veidot labāku, no kura gala sākt. Tāpēc, zinot savu dabu, mums būtu ik brīdī jālūdz Dievs, lai viņš neieved kārdināšanā, bet atpestī mūs no ļaunā. Lūgt Dievu vēl pirms kārdinājuma ir gudri un pareizi, zinot cik mēs esam vāji. Luters ir izteicis domu, ka kārdinājumi ir kā putni, kas lidinās mums virs galvām, un tur mēs neko nevaram padarīt. Bet mēs varam neļaut šiem putniem vīt ligzdas uz mūsu galvām. Un tomēr mēs ikdienas piedzīvojam, ka mūsu vēlme paklausīt kārdinājumam ir stiprāka, nekā lūgt Dievu. 18 *Jo es zinu, ka manī, tas ir, manā dabīgajā miesā, nemīt nekas labs. Labu gribēt man ir dots, bet labu darīt ne.* 19 *Jo labo, ko gribu, es nedaru, bet ļauno, ko negribu, to es daru. (Rom. 7).* Tomēr, Kad esam grēka dubļu pašā vidū, mēs drikstam iepazīt Dieva mīlošo dabu. Dievs mums sniedz savu roku privātbīktī. Tas ir unikāli! Neviena pasaules reliģija cilvēkam nesniedz neko tādu, jo tur nav Kristus. Nevienam dieveklīm mēs neesam vajadzīgi, nedz interesanti, jo neviens nav nomiris par mums. Nav iespējams, ka mēs nekritam kārdinājumos. Bet arvien ir iespējams atrast mieru ar Dievu Kristū caur Viņa baznīcu. Kristīga draudze, patiesībā, ir grēka sadzeltu cilvēku kopība, kas spiežas pie Dieva mīlošās sirds caur Kristu. Tāpēc velns arvien kārdinās cilvēku atrauties no klātbūtnes Dievam. Viņa uzbrukums tiks vērstš šeit. Padomāsim par to savās dzīvēs. Ik svētdienu mums ir jāpieņem lēmums - iet uz savu baznīcu vai neiet. Ko mums ieteiktu Dievs, un ko - sātans?

Doma, ka cilvēks var tapt svēts (tīrs/ apžēlots/ mierā ar Dievu) ārpus piederības kristīgai draudzei ir viens velna kārdinājums, ko ik svētdienas ikviens mācītājs redz piepildāmies savā draudzē tukšu baznīcas solu izskatā. Doma, ka svēto dienu var svētīt to nesvētot ir velna "draudzīgs padoms" ikvienam cilvēkam, īpaši kristietim. Jēzus atbilde ir patiesības kanons - *Tad Jēzus viņam saka: "Atkāpies, sātān! Jo stāv rakstīts: tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot."* 11 *Tad velns Viņu atstāja. Un redzi, eņģeļi pie Viņa piestājās un Viņam kalpoja.*

Āmen.